

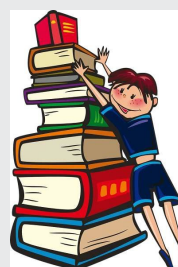
Literární klub seniorů
– komentovaná prohlídka výstavy
Sny Grigorije Musatova
v GU Karlovy Vary | 23. 2. 2023

Pierre-Henri Cami Cabaret | 15. 2. 2023
Dramatická skupina Drahomíra
na fotografii Michaela Čápová a Pavel Horych

Prezidenti – scénické čtení
na motivy divadelní hry Terezy Lexové
26. 1. 2023
Dramatická skupina Drahomíra
na fotografii vedoucí pobočky
Táňa Pačísková

mezi regály

č.40/2023
zdarma

XVI. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE KRAJSKÉ KNIHOVNY KARLOVY VARY

Motto:

„Poté, co zemře naděje, zůstává
v plné síle ještě černý humor.“

z knihy Rudý vrabčák

František Kotleta (patron soutěže)

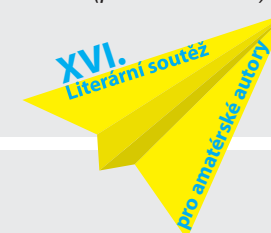

foto poskytl: Nakladatelství Epocha

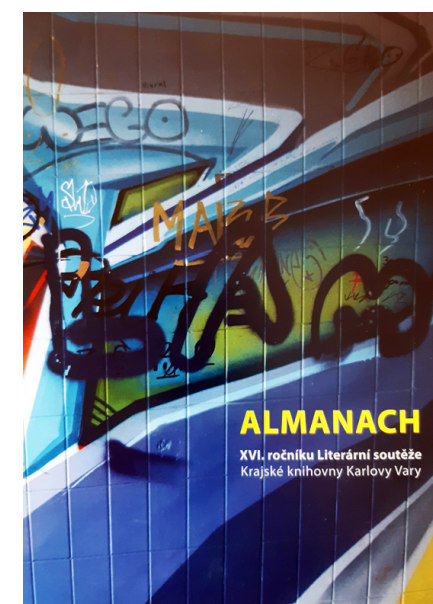
VÍTĚZOVÉ

1. místo | **Zuzana Johanovská** | Pohřeb naděje
2. místo | **Jan Pražák** | Večerní kráska
3. místo | **Štěpán Tůma** | Doma

CENA POROTY

Hynek Hošek | Skutečný příběh

10 nejúspěšnějších povídek 16. ročníku bylo
zveřejněno v Almanachu soutěže.

STATISTIKA

Celkem přišlo 51 povídek. Bohužel 3 povídky byly
vyřazeny, protože nesplnily některou z podmínek pro
zařazení do soutěže.

Soutěžilo 48 povídek.

Z Karlovarského kraje přišlo 13 povídek, z toho 6
přímo z Karlových Varů.

U 5 povídek nebylo označeno místo, kde jejich autor žije.

Nejvzdálenější místo, odkud přišla povídka, je obec
Vedryně nedaleko Těšína v Moravskoslezském kraji.
Povídky přišly také z Prahy, Brna, Olomouce, Plzně,
Kamenice nad Lipou, Starých Splavů, Šumperka,
Milovic, Vlašimi, Kladna, Mimoně, Mladé Boleslavy,
Těchlovic, Chrástán u Rakovníka, Příbrami, Králova
Dvora.

Některé i z míst s netradičními názvy jako je Strání,
Boharyně, Nehvizdy, Huslenky, Senomaty nebo Nekmř.

Průměrný věk přispěvatelů je 37 let.

Dvěma nejmladším autorům je 15 let.

Jednalo se o jednu dívku a jednoho chlapce.

Nejstarší autorkou je žena a je jí 80 let.

Letos se, hádáme zejména kvůli volbě patrona soutěže,
výrazně zapojili muži, což je nebyvalé, protože většinou
bylo jejich zastoupení nejméně o polovinu menší
než žen.

Ženy letos poslaly 21 povídek. Zato muži celých 30
povídek.

Průměrný věk žen-autorek je 39 let.

Průměrný věk mužů-autorů je 36 let.

Almanach si můžete zakoupit
v Informačním středisku knihovny.

Pohřeb naděje

Zuzana Johanovská
26 let | Praha

Nad mrtvým tělem profesora Bartoliniho se sklánělo více lidí, než se ukázalo za celý rok na jeho přednáškách. Nepřekvapilo mě to hned ze tří důvodů.

Zaprvé – pro většinu lidí bývají profesori matematické lingvistiky v zásadě zajímavější jako mrtví, než jako živí přednášející.

Zadruhé – od doby, co ve zprávách poprvé zaznělo, že se k Zemi blíží mimozemská loď, mě ohledně lidského druhu překvapuje už jen máloco. Máme za sebou postapokalyptickou rabovací fázi. Hrdinně patriotickou fázi. Metro-fázi, kdy jsme po crash-kurzu o obraně Země dostali za úkol raději zalézt do podzemních krytů. Pak fázi prozření, že mimozemšťani opravdu nepřiletěli přes půl galaxie jen proto, aby nám předvedli Den nezávislosti naživo. Přibýlo nám pár nových sekt, psychologové jsou plně vytížení na několik let dopředu a sem tam nám vysoko nad hlavami proletí vesmírná loď... Ale jinak jsme teď ve fázi „všechno při starém“. Důkazem je, že už stačila vyjít nová módní kolekce s vesmírnými prvky a Disneylandy po celém světě mají opět otevřeno s novou atrakcí „Mimozemšťani už jsou tady!“

A konečně třetí důvod, proč mě zájem o jeho smrt nijak neudivuje – profesor Bartolini, který je mimo jiné vedoucím mé disertační práce, je v poslední době považován za naději lidstva. Zrovna jemu se totiž povedlo navázat první komunikaci mezi námi a těmi podivnými, vzduchem plovoucími medúzami, které nám převrátily život vzhůru nohama.

To se mu nakonec stalo osudným. Bezprecedentní zodpovědnost, tlak médií a oficiálních zástupců nejruznějších států, kteří se nám na ústavu vyrojili jako houby po dešti... Škoda, že nikoho nenapadlo myslet na to, že i profesor je jenom člověk.

I po smrti vypadal hrozně vyčerpaný. Moc už si potřeboval odpočinout.

Z hypnotického stavu, ve kterém jsem se při pohledu na něj nacházela, mě probraly hlasy kolem mě.

„Jak vysvětlíme návštěvníkům, že se už Bartolini nebude účastnit schůzek?“

„Jestli si tentokrát vyberou někoho v Číně nebo v Rusku, jsme nahananí...“

„Teď jim hlavně musíme vysvětlit, co se profesorovi stalo...“

Je zajímavé, jak moc je smrt jednoho člověka bezvýznamná v porovnání s koncem nadějí, které představoval. „Tak je prostě pozveme na jeho pohřeb“ uslyšela jsem ke svému překvapení vlastní hlas. Rázem jsem na sobě ucítila spoustu pohledů.

A tak jsem tady. Já, doteď Velké nic, jsem hlavní průvodkyní mimozemšťanů na profesorově pohřbu. Nicméně moje schopnosti komunikace s mimozemšťany dosáhly svých hranic, když jsem jim přes rádiové vlny poslala časoprostorové souřadnice pohřbu... O mrtvých se má smýšlet jen dobře, ale právě teď jsem na profesora našťavaná. Musel to být zrovna on, kdo navázal první úspěšný kontakt s mimozemšťany, naprosto mimo své pole působnosti? A ne, matematická lingvistika opravdu není o dorozumívání se s emzáky. Nenapadlo ho, jak pak budeme vypadat my, jeho kolegové? Co od nás bude svět

čekat?

Od rána jsem spolykala dvojnásobnou dávku prášků na nervy, ale i to je možná pro dnešní den málo.

Nejprve se musím popasovat s lidskými účastníky pohřbu. Při pohledu na ně už se vlastně docela těším na ty z vesmíru. Jak se hnou do síně, slyším znechucené poznámky „Taková neúcta!“ případně „To je jak z nějaké pitomé kriminálky.“ Mám pocit, že bych raději ležela v rakvi místo profesora.

Ale jen ať si ti chytráci zkusí sami vymyslet, jak vysvětlit někomu, kdo nerozumí lidské řeči ani gestům, kam se má postavit! Pásky na zemi, vyznačující místa pro končetiny všech zúčastněných, jsou náhodou geniální. A ostatně – když mají se mnou a svým přístupem problém, proč si nevybrali pravého odborníka? Mám strach, že jsem jen obětní beránek, na kterého se hodí zodpovědnost, až to nevyjde... A já budu ještě větší nic než dosud.

Konečně se všichni rozestavěli na značky. Právě včas – za minutku se ozve hučení, značící přistání modulu. Celým sálem se přelívá vzrušení, které se změní na ohlušující ticho, jen co se ve dveřích mihne první chapadélko. Pro spousty lidí to bude vůbec poprvé, co návštěvníky uvidí.

Musí se nechat, že první setkání s nimi je skutečně ohromující. Přízně se si – jejich hopsavé plutí vzduchem je prostě komické. Přitom na nich ale zvláště ulpívá chlad nekonečna. Připadali jste si někdy, když jste přemýšleli o vesmíru, o jeho zrození a smrti, strašně maličká? Z těchhle srandovních medúzochobotniček tahle úzkost přímo sálá.

Já už je viděla vícrát, takže mě ten pocit zcela neochromí. Zadávám se přímo na ně s nadějí, že chápou, že se s nimi snažím navázat kontakt. A pak, pomalu a důrazně, vykročím na svou značku. Otočím se, a...

Oni opravdu hopsavě plují za mnou a rozpačitě zkouší svými chapadélky vyplnit obrysy na zemi! Funguje to!

Dávám nenápadně pokyn vedoucímu obřadu a varhany začínají hrát. Ne, že by na tom vesmírném návštěvníkům záleželo

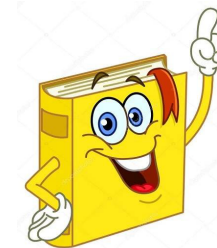
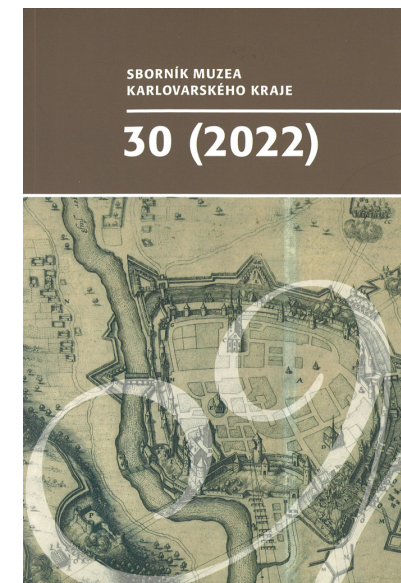
– domníváme se, že nemají sluch. Alespoň však mají možnost vidět nás chovat se přirozeněji, než když běháme s obrovskými obrázky, mácháme rukama a děláme jiné věci, které víc než snahu o komunikaci připomínají šamanské rituály. Jinam než na plánované schůzky se totiž návštěvníci zásadně nevzdávají. Na rozdíl od lidí mají lepší vychování a necpou se tam, kde o ně nikdo nestojí.... To jsem si aspoň myslela do chvíle, než jeden z emzáků zatoužil po lepším místě při proslovu. Jeho chapadélka se začala natahovat do stop, z nichž někteří lidští návštěvníci už stačili ignorantsky vyndat svoje nohy. Za koktavého proslovu řečníka a občasných výkřiků vylekaných lidí přeskakovala medúza v podivné verzi pohybu přes skákacího panáka až k rakvi, kterou se jala prozkoumat. Následně pořízená fotografie chapadélka na profesorově tváři bude zdobit stránky novin celý příští měsíc a možná bude oceněna přímo Pulitzerovou cenou. Tím ale drama neskončila. Po proslovu se rakev za zvuků hudby rozjela do kremační komory... A jeden zvědavý vesmírný návštěvník se vydal přímo za ní. Nikdo se na nic nezmohl, všichni zírali jako v transu.

„Hlavně nezavírejte ty dveře,“ zakrákoral jsem a pokoušela se z hlavy dostat roj otázek. Jak moc je náš host hořlavý? Jsme právě krok od vyvolání první mimozemské války? Mám za něj jít?

Z nejistoty mi pomohla delegace různých politických zvířat, která ke mně váhavě vykročila. Usoudila jsem, že

Máme knihobudku

Knihobudka Krajské knihovny Karlovy Vary je umístěna v OC Varyáda, v prostoru mezi prodejny CCC a Datart. Návštěvníci v ní najdou knihy, které si mohou odnést, přečíst a zase vrátit nebo vyměnit. Kromě knih najdou čtenáři v knihobudce i aktuální programy kulturních akcí a nabídku služeb krajské knihovny. Přejeme spoustu dobrých „úlovků“ do vašich knižních sbírek a hezké zážitky z četby!

Oddělení regionálních fondů

Regionální oddělení Krajské knihovny Karlovy Vary s potěšením v posledních měsících spolupracovalo s Národním památkovým ústavem, konkrétně Bc. Lukášem Smolou, na přípravě zdrojových dokumentů pro výběrovou bibliografii karlovarského rodáka a patriota PhDr. Stanislava Burachoviče, která byla publikována v jubilejním 30. Sborníku Muzea Karlovarského kraje.

Centrální pult

Tahle bláznivá a věčně usměvavá parta od centrálního pultu vybrala v projektu Post Bellum „Uctění dne válečných veteránů“ prodejem vlčích máků celých 3 690Kč. A kdyby nedošly máky, tak by vybrala i více.

zleva: Jana, Silva, Radek, Dáša a ležící a nespící Halka

NAŠE ODDĚLENÍ SE PŘEDSTAVUJÍ

A-klub

Je specializované oddělení pro všechny věkové kategorie.

Naleznete tu kromě knih a časopisů také filmy na DVD, hudbu a mluvené slovo na CD a zvukových kazetách. Pro fajnšmekry máme také ve skladu uložený fond LP desek. Dále tu máme celkem rozsáhlý fond deskových her, ale také zde najdete zajímavé venkovní party hry, např. minigolf, kriket, hru Kubb, velké venkovní šachy, velké Člověče nezlob se a další.

Každý čtvrtek se v oddělení schází hráči Herního klubu a hrají strategické deskové hry. Pro muzikanty zde máme k dispozici klávesy, kde si mohou procvičit své hudební nadání.

Disponujeme rozsáhlým fondem hudebnin. Mladší ročníky zaujmou hlavně komiksové knihy, které jsou velmi v kurzu. Nejvíce se půjčují japonská manga komiksy. K vypůjčení zde najdete také sci-fi a fantasy knihy, počítačovou literaturu, hudební životopisy, knihy o hudbě a zpěvníky.

Další zajímavostí je „Semínkovna“. Lidé nám nosí semínka z vlastních zahradních výpěstků. V našem oddělení jsou zabalena, popsána a jsou k dispozici všem milovníkům kytiček a zahrádek zdarma.

Oddělení A-klub slouží také jako prostor pro výstavy, zejména amatérských umělců. První výstava v tomto roce se jmenuje „Když si štětec půjčí deprese“ a představila malované obrazy podle čísel, které v rámci psycho terapie vytvořily dvě naše čtenářky.

V našem oddělení pořádáme mnoho zajímavých akcí pro veřejnost. V tomto roce např. prožitkový workshop nazvaný „Proměna“, odpoledne s písničkou a hrou na flašinet, vpřednášku o čínské medicíně, povídání o tom, jak se

dělá zpravodajství, besedu o knize „Míň než kopnout si do psa“. Připravujeme výtvarné dílny, oblíbenou akci Den plný her a mnoho dalších. Podrobnosti o akcích a další informace naleznete na webových stránkách Krajské knihovny nebo na jejím Facebooku.

Určitě nás navštivte, těšíme se.

Romana a Libor

Informační středisko

V našem informačním středisku se, kromě jiného, prodávají vstupenky na kulturní, sportovní či společenské akce. Nově nabízíme například vstupenky na akce, které se konají v kulturním domě Dvorana v Lokti (divadelní hry, koncerty, přednášky a další).

Koupit se zde dají také jízdenky na vlaky či autobusy. Například jen v roce 2022 si zákazníci koupili 1.569 ks jízdenek na autobus nebo vlak po České Republice i do zahraničí.

Oblíbeným prodejním artiklem jsou zde knihy s regionální tematikou, kterých v současné době máme kolem 70 titulů. Neskromně si dovoluujeme tvrdit, že u nás na jednom místě seženete nejvíce různých publikací o našem regionu na jednom místě. A to daleko i široko.

V Informačním středisku si také mohou zájemci nechat vytisknout, oskenovat, či do kroužkové vazby svázat, své písemnosti, pracovat na PC nebo se připojit k internetu.

Naši milí čtenáři, návštěvníci a zákazníci, navštivte nás brzo. Těšíme se.

Zleva: Štěpánka, Míša, Karolína

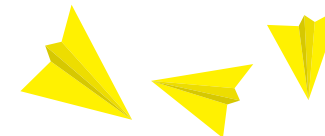
než abych se teď dohadovala s nimi, zkusím to radši s tím emzákem.

Asi nemusím říkat, že jsem se v komoře cítila nepříjemně. Sterilně čisté místo s kovovými trubkami, ze kterých budou během chvíle tryskat plameny stravující profesoro-vo tělo... Navíc to tu bylo tak úzké, že jsme se jen tak tak vešli. Zoufale jsem se zadívala na chobotničku vedle sebe a přemýšlela, jak se asi v jejich řeči řekne „Vysmahni.“ Nakonec jsem se rozhodla pro aplikaci pravidla „slova povzbuzují, příklady táhnou“. Hopsavým pohybem jsem se vydala ven a k mé velké radosti mě návštěvník následoval. Škoda že není jasné, jestli mají naši návštěvníci mimiku. Fakt bych chtěla vidět jeho výraz, když se ta místnost po našem odchodu zaplavila plameny.

Po tomhle incidentu jsem dostala jasnou instrukci zavést návštěvu zpět k jejich lodi. Stejně si ale myslím, že to bylo hlavně kvůli hostině, která měla následovat. Koho sakra napadlo servírovat chapadla z chobotnic? Lidi by se občas opravdu měli zamyslet, co za signály svým chováním vysílají...

Ani nevím, jak jsem se dostala do postele. Vím jen, že jsem byla hrozně unavená a chtěla jsem prospat celý den... Nicméně ani takhle malou odměnu jsem si za své snažení nezasloužila. Už v strašných 5:30 ráno zvonil můj telefon agresivně tak dlouho, až mě donutil opravdu ho zvednout.

„Ano?“ zoufale jsem zanaříkala, ale to už se z reproduktoru vyhrnul proud řevu.

vítězka soutěže | Zuzana Johanovská

„TY ZATRACENÉ EMZÁKY SI ZPACIFIKUJETE, JE VÁM TO JASNÝ?“

„Co se děje?“ opatrně jsem vypípla, aniž bych věděla, kdo volá. Ten tón ale mluvil za vše.

„Dostávám hlášení z celého světa. Jsou všude! Nepochopili ten váš zpropadený nápad s obrysy na zemi. Kdekoli teď kriminálka udělá na zemi siluetu, tam se během chvíle nasáčkuje nějaký z těch ufonů!“

Dramatický tón, když tohle deklamoval, byla poslední kapka. Vyprskla jsem smíchy. Za jeho křiku „Co to má znamenat?“ jsem se svalila na postel, a smích se změnil v slzy. V momentu, kdy jsem si představila, jak by se tomu profesor s chutí zasmál, mi konečně došlo, že ten už se nezasměje nikdy ničemu. Je pryč. Navždy. Stejně jako ti, kteří se původně krčili v těch siluetách na zemi, kde je tak vtipně vystřídali mimozemšťani, kteří taky jednou zmizí navěky... Konečnost nás všechny spojuje.

V ten moment se ve mně něco zlomilo.

„Víte co,“ promluvila jsem do stále vřeštícího telefonu. „Včera mi bylo jasně dáno najevo, že pro mě už u komunikačního týmu není místo. Doporučuji přenechat tento choulostivý úkol někomu, komu skutečně věříte, a ne jen první náhodné doktorandce, která se nachomýtlá. Omlouvám se a přeji hezký den.“

Čtěl ještě něco zařvat, ale já to už neslyšela. Z šuplíku jsem vytáhla šedou lepicí pásku a začala dělat na zemi siluetu pro devět chapadélek.

Ostatně - naděje na moji kariéru zrovna umřela (stejně jako cosi uvnitř mě, co neumím zatím úplně pojmenovat). Tak proč si neudělat svůj malý soukromý pohřeb ve vybrané společnosti?

vítěz Ceny poroty | Hynek Hošek

Skutečný příběh

Hynek Hošek
47 let | Karlovy Vary

„Drazí přátelé, kolegové a bratři. Dovolte mi prosím připít si tímto vskutku skvělým šampaňským na náš nový a věčný domov!“

Neznámé hlasy a podivný svistot ozývající se z kuchyně mě donutil vstát a zjistit, co se to děje v mé domácnosti. Vždyť bydlím sám!

„Hej, co tu děláte, co jste zač ?!“ zaječel jsem nevěřičně a v šoku při pohledu na osazenstvo posedávající v mé kuchyni u rozpitého šampaňského.

„Dobré ráno, příteli. Vyjukáný a poněkud hysterický pane domácí.“ Všichni se zasmáli.

„Vítejte na historické události, první oslavě v našem novém bydlišti.“ „Jsem Mauro Mollinardi,“ pravil klidným pisklavým hláskem elegantní potravinový mol.

Měl úzce střižená křídla, nagelovaná tykadla a na jeho nožkách byly extravagantní semišové mokasíny.

Než jsem se rozespalý se začínající kocovinou zmožil na odpověď, začali mě zdravít další molové: blondatý Mikael Moelear, chlupatý Miguel Molingos, nabubřelý Maurice le Molliere, asi dobrosrdečný Mariusz Molskyewicz, nesympatický hnědý mol s knírkem a patkou Markuss Möller, specialista na rýži Matsushito Molizaki...

„Moment!“ vykřikl jsem opět jako smyslů zbavený, „co jste krucinál zač?!!“

„Zadržte příteli, nač tolik povyku kvůli nám?! Sedněte si, dejte si vaše oblíbené pivo Molehlav 11 % a vše vám v klidu vysvětlím... Jsme, ehmm, parta Zavíječů Moučných. Alias potravinových molů,“ vyštěknul stroze s rakouským přízvukem německý mol Markuss. „Váš byt je pro nás naprosto geniální. Všechny druhy mouky, těstoviny, rýže, strouhanka, luštěniny, pečivo a plno dalších lahůdek.“ „A především nepořádek!“ zvolali všichni jedním hlasem. Všichni přítomní se na mne dívali, jako by čekali nějaký uvítací proslov.

Zíral jsem na tu podivnou návštěvu jako snědý mol Mohamedí Mol al Chalal na dózu s celozrnným kuskusem. Podíval jsem se směrem, odkud se ozývalo slabé chrochtání a zařval: „Zadržte, nejezte to. Bude vás pálit bříska, nebo co to mátel!“ Tlustý mol doslova hlta sušenou směs od Vitany – Guláš pikant 100gr, přímo z roztrženého sáčku. „A prečo by ma to malo pálit brucho, Čehúne,“ odsekl tlouštík s plnou tlamičkou. „Jee, vy jste Slovák?“ zeptal jsem se. „Nie, som Maďar Mároš Molnár z Komárna, Horné Uhry.“

„Tak dost bylo seznamování. Kuchyně je naše a jinam vám nepoletíme ani nepolezeme,“ zaskřehotal Mirko Molič, taktéž od Dunaje.

„Ale to přeci nejde! Je to můj byt!“

„Už zmlkni, kapitalistický gringo!“ zařval urostlý mol, snad kouřící doutník, s baretkou na hlavě. „Vy lidé berete přírodě a zvířatům úplně vše, ale vaše diktatura, drancování, materialismus, neúcta k životu ostatních a sázka na nekončící blahobyt a elektromobilitu je dnešním dnem pryč. Rozlučme se se starými časy a přivítejme revoluci, soudruzi,“ zvolal drzý vzrostlý mol s přezdívkou Molchegevara.

Prosím, prosím, ať je to jen další bláznivý sen, přál jsem si jako opařený a trochu zahanbený názorem hmyzu na lidstvo.

Hlava mě bolela víc a víc.

„Klid přátelé,“ snažil se uklidnit rozjitřenou atmosféru sympatický italský škůdce v extravagantních mokasínách.

„Chceme tu žít a rozmnožovat se v klidu a...“

„Rozmnožovat, to si snad děláte...?!!“

„Boha, brucho má pálí ako čert, čo do toho dali chujové z Vitany,“ bědoval Slovák s maďarskými kořeny.

„Ach, ano Bože, dobře ti tak, hladově,“ odseknul jsem žroutovi a otevřel si konečně pivo a chtěl se rychle napít.

„Opatrně s alkoholem, ať nám brzo neumřete,“ zasmál se sám svému hloupému žertu mladík z čeledi zavíječovití Morris McMol.

„Je vám snad jasné, že jakýkoliv odpor, nebo dokonce snaha nás zničit, je předem odsouzena k neúspěchu. Víte, potravinových molů se nelze nikdy zbavit,“ pronesl výhružně tučný zavíječ Mólöa Mólilahti a pomalu mi kroužil kolem hlavy.

„Ach ano, příteli. Smím-li vám tak říkat,“ obrátil se na mě s významným pohledem italský štramák.

Gel mu asi přestával fungovat, protože měl pravé tykadlo spadlé dolů. „Vaše naděje zemřela již před třemi měsíci, kdy jste si nás jako larvy (spící agenty) donesl ve strouhance domů.“

Z neřešitelné situace, kocoviny nyní již v pokročilém stádiu a levného piva, se mi udělalo zle.

„Nebudu vám kazit zábavu a půjdu raději spát, ráno musím na pracák, dobrou noc,“ řekl jsem skoro neslyšně a odebral se do ložnice.

Nikdo z nových spolubydlících mi neodpověděl.

Někdy se zvířata chovají jako lidé...

Ráno moudřejší večera, ušklíbl jsem se z posledních sil pod peřinou. Drzý hmyz netušil, jaké mám ESO v rukávu...

Probuzení nastalo až v poledne a já se hned vypravil za Vládou Bláhou. Nekompromisním mužem, zápasníkem, cestovatelem a... DERATIZÉREM!!!

Setkali jsme se v jeho oblíbeném fitku GYM GOMÉZ. Byl tak urostlý, že se mi málem nevešel do očního záběru.

Podal mi studený kus těžkého železa. „Co s tím mám do háje dělat, Vlášo?!“

„Cvičit, ratlíku. To je čiiiiiiinka.“

Položil jsem tu odpornou věc zpátky na zem a spustil: „Hele, Vlášíku, mám velký problém.“ Vláša Bláha funěl v divných leginách na běžícím pásu a zahuhlal:

„Peníze nepůjčuji.“

„Nejsem tu kvůli půjčce.“

„Ani rady, jak na ženské. Své úspěšné metody neprozrazuji.“

„Žádné ženské, dluhy ani problémy s alkoholem,“ odpověděl jsem směrem k běžícímu pásu.

„Počkej, ty si přestal pít, Norku?“

„Ne, nepřestal, ale od ledna s chlastem končím, to mi věř.“

Vláša se zasmál skoro jako Mol Moelear a začal mi konečně věnovat pozornost.

„Povídej,“ a utíral si pot do kradeného dřavého ručníku s vyšíтым logem HOTEL MOLO *.

„Hele budeš si myslet, že jsem blázen, ale...usadilo se mi doma zřejmě mezinárodní komando moučných molů. Dokonce mluví jako lidé. Zní to ujetě, vím. Ale nekecám.“

„Aja, tak to je zlé. Velmi, velmi zlé. Učili nás o té bezvýchodné situaci s moly v domácnosti ve škole. Doufám, že tě někdo z nich nesledoval až sem, nerad bych měl proteinové přípravky plné téhle havěti!“

„Nee. Určitě ne. Mají kocovinu a chrápou v dózách s moukou.“ Ale jistý jsem si nebyl.

„Kamaráde Norku, jsi ztracen. Tohle nemá řešení.“ Výraz v jeho obličeji potvrzoval vyřčená slova. Zkusil mě rozveselit osvědčenou grimasou mrtvého morčete, ale tentokrát jsem se poprvé nezasmál.

Hlava se mi točila, tep atakoval hodnotu 300 a byl jsem blízko omdlení, mrtvici, snad i smrti... Naštěstí má pravá noha zakopla o činku a málem ztracené vědomí se mi bolestivým výkřikem okamžitě vrátilo zpět.

„Jediná rada je – získej čas, Norku. Chovej se k nim slušně, snaž se získat jejich důvěru a já se pokusím oslovit mého italského přítele z Molise. Tenhle člověk je

tvá jediná šance. Bohužel pro tebe nyní pobývá na vědecké expedici na souostroví Moluky v Indonésii. Vráť se za dva, tři měsíce. Budeš to muset nějakou dobu přečkat s padouchy na tvé zanedbané lodi. Ozvu se. Buď opatrný a moc je neprovokuj, radu jsem ti dal.“

Podal mi na rozloučenou upocenou ruku velikosti lopaty a šel posilovat horní partie. Já se vydal na nákup potravin se seznamem vytvořeným novými spolubydlícími.

„Hm, hmm. Pan domácí si dal na čas,“ uvítalo mě kručení hladového bříska a rozmrzelý hlas drobného a bledého Morgana Molnickera. Trpí celiakií a netrpělivě čekal na bezpečkovou kukuřičnou polentu.

„Přátelé,“ zvolal jsem nahlas a (falešně) zvesela.

„Dobře, měl jsem čas přemýšlet a váš návrh se mi zdá skvělý (lež). Budeme rodina (nesmysl). Stejně žiju sám (pravda) a společnost mi dlouho chyběla,“ lhal jsem jim tak dobře, až jsem tomu sám skoro věřil.

„Pojďme si zahrát karty, šachy, vole lehni, co si jen ráčte přát, bratři parazitě.“

Nakonec jsme si dlouhý večer skvěle užili, nasmáli se jako nikdy a dokonce jsem i vyhrál dvacet deka mouky Pernerky v hromádkách.

Jak utíkal čas, zvykli jsme si na sebe a já jim dokonce odpustil i občasné šmírování v ložnici, když se tu a tam objevila nějaká opilá dámská návštěva.

Na Velikonoce jsme barvili jejich vajíčka, která stále někam kladli a já měl za úkol je najít.

O Vánocích proběhlo pečení cukroví, sledování pohádek s hercem Moučkou, koukání na Otázky Václava Moravce, Netflix a hraní karet, nebo šachů.

Na Vlášu jsem dočista zapomněl. On na mě koneckonců také.

Krásná idylka skončila čtvrtým čtvrtkem měsíce listopadu. Je to Den díkuvzdání a toho dne se v hrubé mouce objevil rezavo-blondatý arogantní mol s přičeskem.

„MAKE MOL FIRST AGAIN,“ hulákal neustále dokola a byt rázem obsadilo komando mariňáků, kteří vyskočili se sypké směsi American Brownie.

Neotesaný arogantní americký mol začal okamžitě rozkazovat: „Z toho vánočního stromku uděláte Moltower, v ložnici kasárna a přístávací dráhu, v kuchyni zřídte okamžitě oválnou pracovnu a z koupelny...“

„Hele!“ zařval jsem na nesympatického škůdce, „kdo jsi sakra zač?!!“

Neodpověděl, dokonce se na mě ani nepodíval a rozdával dál své rozkazy.

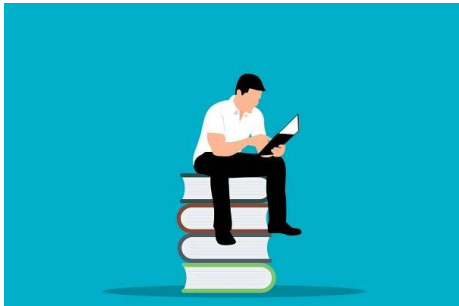
„Heeeej, ty jeden srá...“

„To nemá cenu,“ zašeptal smutným hláskem italský mol oblečený dnes v černém obleku.

„To je mol Mcdonald Moltrump.“

„Staré pořádky jsou pryč,“ hlesl zástupce hmyzu a Apenin Miguel Molingos a vypadal opravdu velmi zkroutěný.

Nálada se během několika dnů změnila k nepoznání. Revolucionář Molchegevara emigroval s poslední lahví kubánského rumu k sousedce paní Fejtové. Několik málo intelektuálů z řad osvětlených molů se uchýlilo o patro níž

k panu Jeřábkovi, u kterého však bohužel brzy zemřeli hladem.

Zbytek komanda však převzal novou doktrínu nabubřelého škůdce. Celé dny se v mém bytě konala cvičení, projevy, přehlídky. Já byl donucen kupovat stále víc a víc mouky, strouhanky, rýže, luštěnin, těstovin, pečiva. Lidé z okolí, dostali strach, že vím víc než oni a ze strachu, že hrozí hladomor, nakupovali také víc a víc potravin do zásoby, až byly regály úplně prázdné.

Musel jsem konat a vydal se za Vládou do jeho oblíbené restaurace ANI RYBA – ANI RAK. Dělalí dobré steaky a burglary.

Blažena doplňoval proteinový deficit kusem masa rozměrů středně velkého ostrova v Karibiku a vyčítavě se mi díval do očí.

„Když je ti nejhůř, hledáš Boha. Celou dobu ses neozval, ale když ti teče do bot, Vláša Bláha je ti najednou dobrou Spasitel. Máš štěstí, že italského kamaráda tvá situace zaujala a máme řešení. Odjed' někam na týden, na nic se neptej, dej mi klíče od bytu a dřív se nevracej. Čekej na zprávu.“

Obejmul jsem radostně ztěžl jeho 20 % těla, zaplatil útratu a vydal se na tajné místo.

Osmý den čekání přišla SMS: VSE VYRESENO, RATLI-KU, VZDUCH JE CISTY. MUZES SE VRATIT.

Na nic jsem nečekal a vyrazil z Červeného Hrádku domů. V prázdném bytě mě uvítalo ticho, pach smrti a zakázaných chemických sloučenin. Musel jsem vyvětrat okno i svědomí.

Tři týdny užívání znovu nabyté svobody a klidu přerušil telefonát z neznámého čísla.

„Norku, to jsem já, Blažena. Zadrželi mě na letišti v Thajsku i s taliánem, se vzácnými moly v kufru. Je to úplně nesmysl, někdo to celé na nás ušil. Zkus mě prosím odsud dostat, buď opatrný, nepij a...“ hovor byl přerušen.

Zkoušel jsem znovu a znovu několikrát volat zpět, ale volané číslo neexistuje, hlásil pořád dokola thajský operátor MOLTHAI.

Otevřel jsem si pivo, sedl si nervózní na postel, trochu upil, snažil se přemýšlet a díval se do prázdna.

Z dlouhé letargie mě vyrušil zvonek vchodových dveří.

Crrrr. Crrrrr. Crrrrrr.

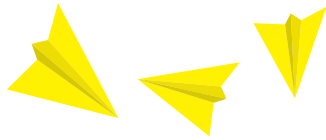
„Jo už jdu,“ zařval jsem, dal si loka zteplalé břčky a šel otevřít neznámému dobyvateli.

Za dveřmi poletovala dáma se zlatými křídly v brokátovém overalu a její pohled mě propichoval skrz naskrz, až jsem musel uhnout pohledem.

„Jsem Muriel de la Molliere, sestřenice mého zavražděného bratrance a vedoucí ženského komanda šatních molů. „Šatních molů???“

Pane Hošku, nás se opravdu NIKDY, NIKDY, NIKDY nezbavíte,“ pronesla mrazivým hlasem a vydechla mi do obličeje dým z thajské viržinky. V tu chvíli mi do bytu vletly stovky samiček šatních molů a obsadily všechny strategické pozice v šatních skříních a komodách.

Od té chvíle jsem nadobro ztracen.

TIP NA DOBROU ČETBU

Co je odtud vidět | Mariana Leky

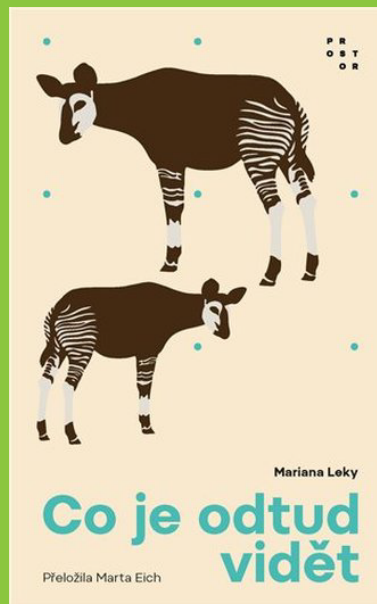
Kniha je rozdělena do tří částí, které pokrývají osmdesátá, devadesátá léta minulého století a začátek nového tisíciletí.

Hrdinka Luisa vyrůstá v malé vesnici. Obklopená lidmi, kteří ji milují. Její babička Selma se svým věčným stínem optikem, optikova sestra Elsbeth, kamarád ze školy Martin, jeho otec alkoholik Palm, hodně divná a mrzutá Marlies, přítel a buddhistický mnich Frederic a téměř nesmrtelný pes Aljaška. Samozřejmě také rodiče, kteří ale na svoji dceru moc času nemají. Zpočátku jsem si musela na hrdiny tohoto románu zvykat, ale pak mě natolik vtáhli do svých životů, že na konci knihy jsem se s nimi nechtěla rozloučit.

Nejvíce jsem si zamilovala babičku Selmu. Když se ji ve snu zjevila okapi (velice zajímavé zvíře, určitě si zkuste „vyguglit“), tak ve vesnici někdo zemřel. Když se tato informace dostala mezi lidi, a dostala se vždy, obyvatelé vesničky byli ve střehu. Někteří se začali chovat, jako by to byl jejich poslední den.

Mísí se zde hluboká moudrost s jemným humorem a všude přítomnou láskou. Příběh Vás pohladí po duši i rozesměje. Je dobré si ho přečíst.

Eva Zdražilová (půjčovna pro dospělé)

ODDĚLENÍ SE PŘEDSTAVUJÍ – OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2022

Dobrovolnictví v knihovně v roce 2022

Rok 2022 byl ve znamení studentů a dobrovolnictví. Podařilo se nám zapojit dobrovolníky z řad studentů Prvního českého gymnázia Karlovy Vary, Střední uměleckoprůmyslové školy keramické a sklářské Karlovy Vary, Obchodní akademie, Vyšší odborné školy cestovního ruchu a jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky Karlovy Vary, Gymnázia Ostrov a Školy Můj Projekt Mánesova – gymnázia, základní školy a mateřské školy s.r.o.

Nejlepší na této zprávě je to, že studentům v kraji záleží na dění v jejich okolí a chtějí prostřednictvím dobrovolnictví přispět ke kvalitě místa, kde žijí. Dokonce i zahraniční studenti nám chtějí pomoci. Na podzim nás navštívil student z Dubaje Prokop, který nám v knihovně dva týdny pomáhal. Je to sice jen tzv. první vlna, ale kdo ví, třeba jich bude časem „celé hejno“.

Díky nadšení našich skvělých dobrovolníků jsme mohli rychle a účinně reagovat i na těžkou situaci válečných uprchlíků z Ukrajiny a alespoň malinko pomoci. Dobrovolnice Ludmila, vedla kurz malování pro děti. Jednak, aby se zabavily, ale hlavně proto, aby přišly na jiné veselé myšlenky, které jediné by měly mít všechny děti bez rozdílu národnosti. V tomto kurzu se také mohly seznámit se svými vrstevníky z našeho kraje.

Již tradiční součástí komunitního života naší knihovny jsou projekty „Pletení a háčkování pro dobrou věc“ a „Hra na kytaru s Renatou“, které fungují již téměř 5 let. A také jen a pouze díky nadšení dobrovolníků.

Kromě toho máme řadu dobrovolníků, kteří docházejí pomoci na jednorázové akce, jako byl v roce 2022 např. „Green Swap“ či „Retro GameZ“ pro rodiny s dětmi.

Eva Vodičková

Děkujeme všem, kteří u nás pomáhají.

Oddělení pro handicapované

Prosinec je časem, kdy nákupní centra praskají ve švech a vzduchem se nese jistá míra stresu a nervozity, protože Vánoce se nezdárcitelně blíží. Živé hudební vystoupení dokáže v tomto případě zázraky a lidé díky němu aspoň na chvíli zapomenou na vše, co je trápí.

A přesně to bylo cílem tradičního předvánočního posezení v Oddělení pro handicapované v naší knihovně. Právě zde se předvánoční čas na chvíli jakoby zastavil a dovolil nám alespoň na okamžik pocítit tu pravou sváteční atmosféru. O tu se nám postarala hudební skupina Silbegrim. Její členové předvedli oblíbené koledy a vánoční písně z různých zemí.

Naši čtenáři si na toto společné setkání přinesli vlastnoručně upečené cukroví, po kterém se jen zaprášilo. Osvěžení tímto nádherným hudebním zážitkem, který vykouzlil v jejich srdcích sváteční náladu, odcházeli spokojeni do svých domovů.

Jana Kučerová

Sváteční nálada v Oddělení pro handicapované

Připravili jsme navíc...ale rádi

Krajská knihovna Karlovy Vary v reakci na válku na Ukrajině, a hlavně příliv uprchlíků do Karlovarského kraje, připravila kurzy českého jazyka pro Ukrajince. První kurz začal již v červnu 2022 a další dva kurzy jsme přidali od září 2022. Každého kurzu se účastnilo cca 30 osob. Ovšem poptávka značně převyšovala nabídku a naše možnosti. Zájem byl obrovský. Kurzy byly realizovány díky finanční podpoře Karlovarského kraje a ČSOB. Připravili jsme je ve spolupráci se spolkem Biblio Karlovy Vary. V lednu 2023 proběhl ještě jeden, zatím poslední, kurz češtiny pro uprchlíky z válkou zmítané Ukrajiny.

Michaela Kožíšková

Děkujeme těm, díky jejichž podpoře jsme mohli alespoň trochu pomoci

Někdy u nás řadí knihovní šotci.

Když je corona a čtenáři si přes noc rezervují knihy na čtení v domácí izolaci. Tiskárna nestačí chrlit zámluvní lístečky a plive je až na zem.

No comment

